

РЕШЕНИЕ

№ 427

гр. София, 26.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 13.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9974** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на С. С. К., с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6 срещу Решение № ПИ -331/29.09.2020г. на директора на ТД на НАП – С..

С решението е оставена без разглеждане като процесуално недопустима жалбата на С. К. срещу Разпореждане с изх. № С200022 – 137 – 0007403/02.09.2020г. на старши публичен изпълнител към дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., в частта, в която частично са погасени по давност публични задължения за данък върху доходите на физическите лица, главница и лихви за 2007г. и 2008г. Жалбата, с която е оспорено разпореждането в останалата част е оставена без уважение като неоснователна.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поставено в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Правят се възражения, че всички публични задължения, главница и лихви, предмет на изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. са погасени по давност. Жалбоподателката се позовава на 5 - годишната давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК, както и на разпоредбата на чл. 109, ал. 1 от ДОПК.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Л. прави искане за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на решението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и въз основа на доказателствата от административното производство и събраните в хода на съдебното производство,

прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена на 07.10.2020г. в 7-дневния срок по чл. 268, ал.1 от ДОПК от връчване на решението на 05.10.2020г., от надлежна страна, от адресата на акта, пред компетентния административен съд, по предвидения в закона процесуален ред.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

От фактическа страна се установява, че административното производство е започнало по молба на С. С. К. до старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С. с вх. № С200022 – 000 – 0240020/02.06.2020г. с искане за отписване като погасени по давност на публични задължения по ЗДДФЛ, главница и лихви, установени с ревизионен акт № Р – 22220415002762 – 091 – 001/02.12.2015г.

По молбата е издадено разпореждане изх. №С200022 – 137 – 0007403/02.09.2020г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което са погасени по давност, задълженията, главница и лихви за периодите от 01.01.2007г. до 31.12.2007г. и от 01.01.2008г. до 31.12.2008г. За останалите задължения, касаещи периодите от 01.01.2009г. до 31.12.2012г. е постановен отказ, мотивиран с приложимостта на 10 – годишната давност, тъй като вземанията са установени с ревизионен акт от 2015г., с което давността е прекъсната и с налагане на обезпечителни мерки с ПНОМ № С180022 – 022 – 0020988/30.03.2018г., с което давността е спряна.

Срещу разпореждането е подадена жалба, постановено е оспореното пред настоящата съдебна инстанция решение. Допълнително са изложени подробни мотиви.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, ПНОМ № С180022 – 022 – 0020988/30.03.2018г. по изпълнително дело №[ЕИК]/2016г. и ревизионен акт № Р – 03 – 1305535 – 091 – 01/13.01.2015г.

От правна страна:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съобразно изискванията за това по чл. 266, ал. 1 във връзка с чл. 267, ал. 1 от ДОПК, от директора на компетентната териториална дирекция, в случая на ТД на НАП – С.. Решението е в предвидената от закона форма и е мотивирано – съдържа фактически и правни основания за неговото издаване – наименование на органа, който го издава, наименование на акта, адресат, разпоредителна част, определяща правата и задълженията на адресата, срокът и реда за обжалване и подпис на физическото лице, персонализиращо административния орган.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при издаването на обжалвания акт.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът взе предвид следното:

Обосновано и законосъобразно е прието, че в частта, в която задълженията са погасени по давност за 2007г. и 2008г. липсва правен интерес и жалбата е оставена правилно без разглеждане като недопустима.

В останалата част, видно от установеното от фактическа страна, жалбоподателката претендира погасяване по давност на публични вземания по ЗДДФЛ, установени с ревизионен акт № Р – 03 – 1305535 – 091 – 01/13.01.2015г., отнасящи се за данъчни периоди от 01.01.2009г. до 31.12.2012г., главница и лихви.

Разпоредбата на чл. 109, ал. 1 от ДОПК е неприложима, тъй като вземането в случая вече е установено с влязъл в сила ревизионен акт, а текстът се отнася за образуване на производство за установяване на задължения, което в случая отдавна е приключило с

издаване на ревизионния акт.

Съгласно чл. 53, ал.1 от ЗДДФЛ, годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. В същия срок се внася и данъка.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, погасителната давност започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Тоест за задълженията за 2009г., давността започва да тече на 01.01.2011г. Тя е 5 - годишна, но жалбоподателката не е отчела, че подлежи на спиране и прекъсване в условията на чл. 172 от ДОПК.

Съгласно посочената разпоредба, давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; с налагането на обезпечителни мерки; когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

В случая към датата на издаване на ревизионния акт на 13.01.2015г. 5- годишната давност, която е започнала да тече на 01.01.2011г. и към 13.01.2015г. не е изтекла е прекъсната и от 13.01.2015г. е започнала да тече нова 5 – годишна давност. Същата е спряна с издаване на ПНОМ № С180022 – 022 – 0020988/30.03.2018г. В този случай е приложима общата 10 - годишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Съгласно посочената разпоредба, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. 10 - годишният срок за вземанията за 2009г. е изтекъл на 01.01.2021г., преди датата на приключване на устните състезания по делото на 13.01.2021. Следва за 2009г. новонастъпилото обстоятелство в хода на съдебното производство да бъде взето предвид, решението и потвърденото с него разпореждане в тази част да се отменят, а преписката да се върне на старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С. за погасяване по давност на публичните вземания, главница и лихви за 2009г.

Правилно, обосновано и законосъобразно в оспореното решение е посочено, че вземанията за 2010г., 2011г. и 2012г. не са погасени по давност. 10– годишната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК за тях изтича съответно на 01.10.2022г., 01.01.2023г. и 01.10.2024г. В тази част жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и направеното искане от страна на ответника, на него следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 90 лв., съразмерно на отхвърлената част от жалбата, съобразно фактическата и правна сложност на делото, определено по реда по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл.37, ал. 1 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ -331/29.09.2020г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С200022 – 137 – 0007403/02.09.2020г. на старши публичен изпълнител към дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., в частта, в която е отказано погасяване по давност на задълженията на С. С. К. по ревизионен акт № Р – 03 – 1305535 – 091 – 01/13.01.2015г., главница и лихви за периода от 01.01.2009г. до 31.12.2009г. ВРЪЩА преписката в тази част на старши публичен изпълнител при ТД на НАП – С. за произнасяне, съгласно мотивите на съдебното решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част.

ОСЪЖДА С. С. К., ЕГН [ЕГН] с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 2, ап. 6 да заплати на Национална агенция за приходите – Териториална дирекция на НАП – С. сума в размер на 90 (деветдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Съдебното решение подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: